

A címer

2009 november 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt id?k, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot.

Maga Kossuth Lajos egyszer? ügyvédb?l lett Magyarország kormányzója, kormányzóból szám?zött; szám?zöttb?l

kitagadott hontalan. Meghalt 1894-ben, március 20-án, született 1802-ben, szeptember 19-én Monokon – írja drámai tömörséggel édesapjáról Kossuth Ferenc.
A kisnemesi származású udvardi Kossuth család Turóc vármegyéb?l került Zemplénbe. IV. Béla 1263-ban kiállított adománylevelében adott birtokot Math fia Coswtnak. Ez volt Udvard, a kés?bbi Kossuthfalva. „A Kossuth leszármazottak a XVIII. században Zemplén, Ung, Gömör és Pest megyében vállaltak különböz? köztisztségeket. Kossuth László, Kossuth Lajos apja ügyvédi oklevéllel kezében hagyta el Turócot. Házasságkötése után uradalmi ügyész lett Monokon, Andrássy gróf szolgálatában. Felesége tyrlingi Wéber Karolina, a Caraffa által kivégzett Wéber András ivadéka, az olaszliszkai postamester leánya. A Kossuth házaspár második (az els? csecsem?ként halt meg) gyermekeként, 1802. szeptember 19-én született meg Lajos, a hagyomány szerint a ház északi udvari szobájában” – írja füzetében a monoki emlékházat bemutató Tamás Edit.
A hajdani Nagy Kútparton álló földszintes emlékházat 1780–82-ben építtette Andrássy István gróf. A copf stílusú, uradalmi tisztilakként használt épület régi udvarházak mintájára készült. A magasföldszintes, kontyolt nyeregtet?s épületet a XIX. században udvari szárnyépületekkel U alakúra b?vítették. A ház ma látható formáját az 1994-ben befejez?dött felújítási munkálatok során nyerte el. A ház f?épületének homlokzati tengelyében helyezték el Kossuth emléktábláját 1911. május 27-én. Szemben, a kastélykertben áll Kisfaludi Strobl Zsigmond alkotása, Kossuth Lajos teljes alakos bronzszobra.
Monokon megnéztem az emlékmúzeumot, lefényképeztem a közeli Tállya evangélikus templomát – itt keresztelték meg. Emléktáblák, szobrok, mondatok, szavak, foszlányok keringenek bennem: „Én leborulok a nemzet nagysága el?tt.” „Hogy a literaturai világunk izeg-mozog, nógat, panaszkodik, szeretem: mert a literaturában is igaz, hogy mozgás élet, mozdulatlanság halál.” „… örömmel adnám szívvéremet, örömmel áldoznám föl maradhatott maroknyi napjaimat, ha kedves honunk szertehúzó fiait egy nagy gondolatban a nemzet iránti h?ség, a nép iránti igazság s a tántoríthatatlan honszeretet nagy gondolatában egyesíteni parányi magam föláldozásával segíthetném.” „Igaz, van valami varázshatalom a hazai hang zengzeteiben, a míg azt halljuk, bármi távol legyünk is saját t?zhelyünkt?l, mindig olyan otthonosan vagyunk, – s a haza nagy családjában testvérnek érezzük magunkat mindenkivel, ki »jó napot« mondva megy el mellettünk.” „Gondoljátok: teszik? – nem – megértették? – nem – elhallgattak? – oh, nem, hanem beszélnek össze-vissza, s oly kimondhatatlan eszmezavart kotyvasztanak össze, hogy az isten a megmondhatója.” „… nem akarok senkit gyanusítani, nem szándékom senkit vádolni, hiszen állapotom, s?t csak puszta nevem elég hangos vád…”
Monok egyik utcáján, egy kis paraszthéz homlokzatán láttam ezt az 1882-b?l való Kossuth-címert. Vajon hányszor meszelték le azóta, hányan álltak meg el?tte az eltelt évszázadban?
S koronként vajon kinek mit üzent?
Nekem most egyértelm? a mondandója.

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló